

İBRET ALINACAK BİR DURUM; AVCI ADAMIN YAŞADIKLARI

Alem alem içinde, geçmiş, gelecek ve şimdiki zaman iç içe girmiş gibidir.

Bir gün bir avcının kalbi durur, bakarlar ki ölmüş. Yakın akrabaları, oğlu, kızı ve eşi başına toplanıp ağlaşmaya başlarlar. Takriben 4 veya 5 dakika sonra aniden avcı adam kalkar. Önce duruma şaşırır ve çevresinde toplananları gözlerinin ucuyla süzer. Sonra onlara neden ağlaşıyorsunuz diye sorar.

Eşi: "Beyim senin öldüğünü sandık. Kalbin durmuş, soluk alıp vermiyordun." Adam hemen durumu anlar ve yanı başına toplanmış yakınlarına başından geçenleri anlatır.

Bilirsiniz ki ben avcılık yapmaktaydım. Öldürdüğüm kuşların hepsi karşımda bana saldırmak için harekete geçmek

üzereydiler. Arka tarafa kaçmak istedim ucu bucağı görünmeyen cehennem deresi vardı ve fokur fokur kaynayan lavların üzerine düşecektim. Karşımda ise bana saldırmaya hazırlanan kocaman yırtıcı kuşlar.

Kuşlardan bazıları bana: "***Bak beni öldürdün yavrularım öksüz kaldı***"

-Başka birisi: "***Beni hayattan sen kopardın. Dünya nimetlerinin tadı damağımda kaldı.***"

Bir diğeri, "Yumurtaları olduğunu, yumurtalarından civcivlerini çıkarıp annelik duygusunu yaşayamadan hayattan beni neden kopardın!" diyerek saldırmak üzereyken, aniden bir serçe öne atıldı ve onları engelledi. Kuşlara dönerek şöyle seslendi; "***Benim ayağım kırılmıştı, beni iyileştirip sağlığıma***

kavuşturdu, bu nedenle ona zarar vermenize izin vermeyeceğim," diyerek kanatlarını açarak diğer yırtıcı kuşların bana saldırıp beni parçalamalarına izin vermedi. Tam da bu sırada ben uyandım. Bu anda bir baktım ki etrafıma toplanmış ağlaşmaktasınız. Hanım galiba o kuşa yaptığım iyilik benim sadakam oldu ve Allah benim ömrümü uzattı. İnşallah bundan sonra artık hata yapmayacağım. Daha dikkatli olacağım.

Avcı adam bundan sonraki hayatında çok daha dikkatli olmaya özen gösterip kimseye zarar vermeden yaşamayı kendisine ilke edinir.

Hayatını ve yaşamını Allah'ın istediği şekilde düzene sokar, fakirlere ve yardıma muhtaç kimselere yardım yapar. Namazını vaktinde kılar, ibadetlerini yerine getirmede üşengeç davranmaz. Çünkü bir alem var ki ucu, bucağı ve sonu olmayan bir alem. Ölüm insanı bu dünyadan koparan bir olay değil, ölüm bu

dünya ile ahret arasında olan bir köprüdür. Ölüm dünya aleminden ahret alemine geçiş köprüsüdür.

Yüce kitabımız Kur'ân-ı Kerim Âl-i İmran 185 ve Enbiya suresi 35. ayetlerde Allah'ü Teal şöyle buyurmuştur: Her can, her nefis ve herkes bir gün ölümü tadacaktır. Denemek için sizi kötü ve iyi durumlarla imtihan ederiz. Sonunda bize geleceksiniz, yaptıklarınızın karşılığı size eksiksiz olarak ancak kıyamet gününde verilecektir. Kim cehennemden uzaklaştırılır da cennete konursa artık kurtulmuştur. Dünya hayatı zaten aldatıcı şeylerden ibarettir." Buyrulmuştur.

Hazırlayan: Ali Mücahit Akbulak